

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul XII
Numărul
3 (80)
DECEMBRIE
2015

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

CONGRES MONDIAL LA VATICAN

Întâlnirea cu Sfântul Părinte Papa Francisc a fost momentul culminant al lucrărilor Congresului mondial organizat de către Congregația pentru Cler din Vatican cu ocazia aniversării a 50 de ani de la promulgarea decretelor conciliare *Presbyterorum ordinis* (despre slujirea și viața preoțească) și *Optatam totius* (despre formarea preoțească). A fost o întâlnire edificatoare în care, cei prezenți, ne-am hrănit din cuvintele calde și sincere ale Sfântului Părinte. După salutul Cardinalului Beniamino Stella, prefectul Congregației pentru Cler, sub egida căreia s-a desfășurat acest Congres, Suveranul Pontif a ținut un discurs presărat cu exemple din viața lui de preot, apoi maestru de novici, episcop și în cele din urmă, cardinal și papă. Cei prezenți în Sala Regia l-au aplaudat în diverse rânduri, mai ales atunci când își permitea să introducă câte o glumă în discursul său.

Desfășurat în zilele de 19 și 20 noiembrie, Congresul intitulat: „O vocație, o formare, o misiune” a fost un moment de întâlnire și împărtășire dintre rectorii, vice-rectorii, formatorii și responsabilii cu formarea preoțească din diecezele din întreaga lume. Au participat peste 500 de formatori, iar cei care au ținut conferințe au fost specialiști în domeniile științelor sacre dar și păstori ai unor comunități reprezentative din Biserica Universală. Din Biserica Greco-Catolică din România au participat Pr. Călin Bot, rectorul Seminarului „Sf. Ioan Evanghelistul” din Cluj Napoca iar de la Seminarul „Sf. Vasile Grigore și Ioan” din Oradea a participat vicedirectorul Florin Bode și subsemnatul.

Ziua de joi, 19 noiembrie a fost dedicată în întregime conferințelor. Primul care a transmis mesajul participanților a fost Eminentă Sa, Cardinalul Pietro Parolin, Secretarul de Stat. Au urmat apoi unii conferențieri de seamă precum: Pr. Amadeo Cencini, psiholog și profesor la Universitatea Pontificale Salesiana și Gregoriana; Mons. Antonio Pitta, profesor de Noul Testament la Universitatea Pontificală din Lateran, Mons. Mauro Rivella, Secretarul Administrației

Patrimoniului Scaunului Apostolic, precum și distinșii Cardinali: Séan Patrick Card. O'Malley, Arhiepiscop de Boston, Fernando Card. Filoni, Prefectul Congregației pentru Evanghelizarea Popoarelor, Crescenzo Card. Sepe, Arhiepiscop de Napoli, Luis Antonio Card. Tagle, Arhiepiscop de Manila, Manuel Card. Clemente, Patriarh de Lisabona, Giuseppe Card. Versaldi, Prefectul Congregației pentru Educația Catolică și nu în ultimul rând Beniamino Card. Stella, Prefectul Congregației pentru Cler.

În dimineața zilei de 20 noiembrie toți participanții la Congres au avut bucuria de a fi primiți în audiență de Sf. Părinte Papa Francisc în Sala Regia din Vatican. La finalul acestei audiențe, cardinalii, episcopii, profesorii conferențieri și anumiți rectori de seminarii l-au salutată personal pe urmașul Sfântului Petru. Împreună cu rectorii diferitelor dieceze din lume precum Milano, Liban sau alte dieceze din Statele Unite, am avut bucuria să-l salutăm personal și să-i pot oferi Sfântului Părinte, în numele tuturor seminariștilor din întreaga lume, o icoană pictată pe lemn la Oradea, icoană ce o reprezintă pe Sf. Fecioară. Surprins de tinerețea pe care nu am

putut-o ascunde, Papa m-a încurajat, asigurându-mă pe mine și pe toți membrii comunității ce o reprezentăm, de rugăciunea sa. S-a bucurat de icoana pe care i-am făcut-o cadou și a binecuvântat-o. M-a binecuvântat și pe mine cerându-mi să transmit binecuvântarea sa seminariștilor și formatorilor de la Oradea și din întreaga Românie.

„O vocație, o formare, o misiune” avem toți deoarece un singur Domn ne-a chemat. Acest lucru l-am înțeles în cadrul celor două zile de întâlnire în cetatea eternă. A fost o experiență deosebită și cred că roadele nu vor întârzia să apară. Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru darul chemării și mai ales pentru faptul că, în această lume tot mai ostilă față de Biserică, reușim să găsim forța de a merge înainte pe calea Domnului, indiferent de provocările ce le avem.

Pr. Anton CIOBA
Rector

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ IERTĂM

În relațiile noastre cu aproapele, în familie, la școală, la muncă, în societate, în viața de zi cu zi, este practic inevitabilă apariția unor neplăceri lumești, ofense. Este posibil să fim iritați, să fim vorbiți de rău, să ni se aducă prejudecăți. Față de aceste greșeli ale altora, Domnul ne cere să avem o disponibilitate neclintită de a ierta, să avem o inimă mare. Ne cere să-L imităm, deoarece felul în care își manifestă Dumnezeu puterea este iertarea, pe care o acordă în mod liber. Acesta este modul în care ne putem arăta măreția sufletească.

Domnul ne iartă și ne acceptă pe fiecare, așa cum suntem, cu defectele noastre. Dacă vede la noi disponibilitatea de a ne îndrepta, de a lupta împotriva lor și pentru aceasta, dacă îl rugăm, ne oferă har și timp pentru îndreptare. De aceea în fața defectelor celor din jurul nostru, uneori evidente, nu trebuie să ne lipsească niciodată iubirea care ne împinge spre iertare și înțelegere. Multe dintre lucrurile care ne supără sau ne deranjează azi, mâine, sau în timp, vor fi uitate și nu vor mai avea nici o importanță.

Avem cu toții defecte, dar trebuie să ne iubim unii pe alții, pentru că suntem frați și Cristos ne iubește cu adevărat pe toți, așa cum suntem. Aceasta este rațiunea fundamentală: Cristos nu iubește defectele noastre, dar ne iubește pe noi chiar dacă le avem încă din belșug. Să nu ne distanțeze defectele celor alături de care trăim și cu care ne întâlnim zi de zi. Să avem acea disponibilitate interioară de a uita ușor ofensele sau umilințele îndurate oricât de nedrepte sau dureroase au fost.

Iertarea trebuie să fie sinceră și din inimă, asemănătoare cu iertarea lui Dumnezeu, care "Ne iartă greșelile noastre precum iertăm și noi greșiților noștri". De aceea, a ține minte jignirile și greșelile altora față de noi, este o mare greșală, dovada unui suflet mic, ranchiunos, cu care este greu să conviețuiești. Un exemplu rău de credință și de viață creștinească putem da atunci când la cele mai mici asperități sau jigniri, simțim că iubirea față de aproapele ni se răcește și ne face să uităm de prezența lui Dumnezeu.

Trebuie să ne controlăm, să ne examinăm reacțiile față de neplăcerile pe care uneori le suportăm. A-L urma pe Domnul îndeaproape înseamnă a găsi și în neajunsurile mici, ca și în cele grave o cale de sfințenie. Adevărata iubire, pe lângă faptul că uită ușor și nu ține cu serviciile pe care le face altora, suportă totul, toate nedreptățile pe care le îndură. Trebuie să rămânem umili și să nu răspundem la rău cu rău. Omul umil are inima îndreptată spre Domnul, rămânând în liniște și în pace, nu-i va păsa prea tare dacă se va vorbi de rău pe seama lui și va uita repede orice jignire.

Această simplitate și umilință dau omului care

le practică o mare capacitate de a trece ușor peste neplăceri și de a începe sau de a continua activitatea zilnică cu inima împăcată, ușoară. Din iertare și uitare vom avea cel mai mult de câștigat, deoarece viața noastră devine mai liniștită și nu vom mai suferi din cauza diverselor fleacuri. Trebuie să avem înțelegere față de toți, să încercăm să-i dezvinovățim în gândul nostru și să-i iertăm. Acest lucru nu ne va determina sau obliga să spunem că nedreptul este drept, că minciuna este adevăr, că răul este bun, dar răului

nu-i vom răspunde cu rău, ci cu o înțelegere și cu o acțiune bună. Înțelegerea ne face să trăim deschiși, să nu ținem mânie, ură și să scuzăm mai ușor intențiile sau greșelile altora. Câte greșeli nu comitem fiecare dintre noi în măruntele întâmplări cotidiene...? De aceea, să avem înțelegere față de alții, ca și noi la rândul nostru să aflăm aceeași înțelegere.

Dar așa cum am mai spus, de înțelegere este capabil numai cel umil, pe când cel trufaș deformează adevărata realitate a lucrurilor. Dimpotrivă, să învățăm să descoperim virtuțile celor cărora ne înconjoară precum: seriozitatea, hărnicia, veselia etc. Să nu ne oprim exagerat de mult la defectele lor, iar când o facem să acționăm doar atunci când este neapărată nevoie, spre a-i ajuta în mod frățesc să se îndrepte.

Pr. Anton RUS
Asistent spiritual

NOI LECTORI ȘI IPODIACONI DE HRAMUL CATEDRALEI SFÂNTUL NICOLAE

Prăznuirea Sfântului Nicolae, patronul Catedralei Greco-Catolice din Oradea, este prilej de mare sărbătoare în întreaga eparhie. Acest mare făcător de minuni este unul dintre cei mai iubiți sfinți, iar după cum îi spune și numele – „nike” însemnând victorie și „laos” popor – reprezintă, pentru credincioșii noștri, o sursă puternică de speranță și de unitate.

Ca în fiecare an, programul de rugăciune organizat cu această ocazie a fost animat de corul Seminarului Teologic din Oradea. Astfel că sâmbătă seara de la ora 18:30 s-a celebrat Vecernia Mare cu Litie și procesiunea cu sfintele moaște, urmată de Acatistul Sfântului Ierarh Nicolae.

Duminică dimineața de la ora 8:00, s-a oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie Arhierescă, în cadrul căreia s-a acordat epigonatul celor doi vicari ai Eparhiei noastre, părintele Olimpiu Todoran, vicar general și părintele Antoniu Chifor, vicar episcopal cu preoții, dar și crucea pectorală părintelui Anton Cioba, rectorul Seminarului „Sfinții Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan” din Oradea.

Pentru comunitatea Seminarului însă, această celebrare a avut un motiv în plus de bucurie, și anume primirea treptelor lectoratului și ipodiaconatului. Astfel, PS Virgil a hirotesit lectori pe seminariștii anului III, Lucian Alexe Florian Fabian, Giusepe Ghiurcă, Cristian Matus, Valentin Pop și pe absolventul Arpad Barabaș și ipodiaconi pe seminariștii anului IV, Gabriel Beita, Bogdan Miheș și Antoniu Suciuc.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a vorbit despre importanța sărbătorii Sfântului Nicolae pentru Eparhia Greco-Catolică de Oradea, îndemnându-i pe cei prezenți să facă binele, deoarece „este fundamental să facem binele, pentru că doar astfel, trăind și făcând binele se poate realiza fericirea”.

Bunul Dumnezeu să dăruiască părinților vicari multe haruri și binecuvântări în misiunea lor, iar noilor hirotesiti slujire rodnică și curaj pentru a-L urma cum se cuvine.

REDACTIA

„DUPĂ DATINI, COLINDĂM”

Iată că a venit, parcă mai repede ca în alți ani, iar na cu tot alaiul ei, mai puțin zăpada, deocamdată. Printre ocupații zilnice, promoții prin super și hiper-marketuri, facturi, servicii, griji de tot felul, muzică de crăciun la radio și pe stradă, haine groase, gripe și viroze, inimoși oameni pentru care și grija pentru suflet are importanța ei și de care nu uită niciodată, au pus laolaltă acum 5 ani Festivalul colindelor „După datini, colindăm”, la Bistrița. Festivalul a ajuns la a șasea ediție. Este organizat, cu mare dăruire, de către Protopopiatul Greco-Catolic Bistrița, Biserica „Bunavestire” din Bistrița, în colaborare cu Centrul Județean pentru Cultură Bistrița-Năsăud și Centrul Cultural „G. Coșbuc”, Bistrița. La ediția de anul acesta a fost prezent și Episcopul Greco-Catolic de Cluj-Gherla, Preasfințitul Florentin Crihălmeanu, care a felicitat pe toți participanții

și a înmănat dirijorilor corurilor participante diplome de merit și de excelență, pentru activitatea prestată și pentru rezultatele obținute de coruri sub conducerea lor.

Au participat șase coruri: Corul „Angeli” din Cluj-Napoca, dirijat de prof. Angela David, Corul „Sf. Familie” al Bisericii Greco-Catolice „Sf. Familie” din Zalău, dirijat de prof. Grigore Grigoruț, Corul „Bunavestire” din Baia-Mare, dirijat de prof. Mircea Cardoso, Corul „Sanctus Spiritus” al Bisericii Greco-Catolice „Buna Vestire” din Bistrița, dirijat de prof. Floarea Sfechiș și prof. Gavril Sfechiș. Cea mai numeroasă prezență în Festival a fost cea a orădenilor: Corul „Schola Cantorum” al Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea și sextetul vocal „Bunavestire” al Catedralei Greco-Catolice „Sf. Nicolae”, ambele dirijate de Lector Univ. Dr. Radu Ioan Mureșan.

(continuare în pag. 4)

Programul prezentat de coruri a fost unul complex și colorat, mergând de la muzică tradițională religioasă („Troparul Nașterii Domnului”, aranjat de Valentin Timaru sau „Mărește suflete al meu pe Domnul”), colinde tradiționale binecunoscute, aranjate de compozitori clasici români (Gh. Cucu, Timotei Popovici, Gh. Șoima, T. Brediceanu, I. Ghica-Comănești), N. Lungu, Gh. Danga, I. Brie) sau contemporani (M. Cuteanu, P. Severin, S. Olaru, N. Moldoveanu) și până la colinde din repertoriul internațional (Adolphe Adam, J. Wade, Charles Wood).

Prezența corurilor venite de la distanțe mari la Bistrița a demonstrat încă o dată preocuparea organizatorilor de a continua tradiția păstrării tezaurului cultural tradițional românesc coral, care cuprinde atât o tradiție religioasă, cât și una laică.

După cuvintele lui Mircea Eliade, „colindele sunt cântece tradiționale românești, cu origini precreeștine, care sunt cântate în preajma Crăciunului și în preajma Anului Nou. Aceste cântece conțin urări de bine, cuvinte cu încărcătură pozitivă care aduc slavă nașterii Fiului lui Dumnezeu pe pământ și care pregătesc trecerea într-un nou an, de la care se așteaptă lucruri mai bune: roade mai bune și mai multe, prosperitate în comunitate, sănătate, armonie în familie, iubire și belșug în casă. Colindele își au originea în sărbătorile de iarnă (de sfârșit de an) antice, pre-creștine, Saturnaliile și Calendele lui ianuarie, prin care se alungau spiritele rele și se realiza o reîntâlnire cu cei trecuți în eternitate. În Evul Mediu, sub influența Bisericii și prin înrăurirea religiei creștine, care s-a

suprapus vechilor obiceiuri și ritualuri păgâne, colindele s-au încărcat cu spiritul creștin al sărbătorii și bucuriei Nașterii Mântuitorului. Ceremoniile, petrecerile și urările de bine, prilejuate de sfârșitul toamnei și trecerea într-un nou an – într-un moment astral special, în care se spune că Cerurile se deschid – colindele devin cântece cu puternică semnificație spirituală, cu încărcătură emoțională deosebită, care îndrumă la bunătate, la o stare de recunoștință și generozitate, la deschiderea inimii, la îmbrățișarea și ocrotirea semenilor. Colindele au o funcție ritualică unificatoare în comunitate, conectând membrii acesteia la o realitate sacră, superioară, care este trăită la nivel social cu inima deschisă, curățită prin catharsisul purificator al cântecelor intonate, nu de către fiecare individ în parte, ci împreună cu membrii familiei, vecini sau consăteni. În mod autentic tradițional, colindele încep să se cânte în Ajunul Crăciunului numai de către copii – cei mai puri membri ai comunității sunt aleși să anunțe Nașterea Domnului – apoi adulții continuă colinda în următoarele două zile de Crăciun, până pe șase ianuarie, la Bobotează. În mod tradițional,

se spune că dacă este luminată casa la care colindătorii au ajuns, ei nu mai trebuie să cânte, pentru ca gazda să fie trezită de cântecul lor. Dacă lumina este stinsă, gazda trebuie să se scoale, să aprindă lumina, să deschisă ușile și să primească bucuria Nașterii Domnului și urările de bine ale Anului Nou, ce se apropie, cu roade ale câmpului și cu bunătați pregătite în gospodărie.”

Iar sub aspect religios, „Colindele sunt de o importanță deosebită pentru Biserica noastră, atât prin vechimea lor, cât mai ales prin bogăția ideilor dogmatice cuprinse în ele. Colindele fac parte integrantă din spiritualitatea românească și nu sunt altceva decât prelungiri ale cântărilor de la strană, fiind adevărate mărturisiri de credință, simple și spontane, înveșnicite prin puterea ritului de-a lungul generațiilor”.

Această credință și convingere a fost demonstrată cu prinos de către cele șase coruri venite la Biserica Greco-Catolică „Bunavestire” din Bistrița, plină ochi în seara de „Moș Nicolae”, pentru a aduce celor prezenți un dar spiritual cu bogată încărcătură emoțională, oferită din inimă.

Seminariștii orădeni au reprezentat școala lor bihoreană de formare atât de bogată și cu o atât de mare

vechime, cu un real succes: colindele tradiționale și cele din repertoriul internațional, alese cu grijă de dirijorul lor, Radu Mureșan, au răsunat echilibrat și colorat, fiind răsplătite atât cu aplauze îndelungate după prestația lor artistică, dar și după încheierea concertului, în curtea bisericii, de către cei care ascultaseră concertul, cu aprecieri cum ar fi: „Seminariștii

au fost cei mai buni! Sunt viitorii noștri preoți, e normal!”, dar și de aplauzele cu care au fost întâmpinați de către ceilalți coriști la agapa care a fost oferită după concert. Ei au cântat cu bucurie și entuziasm, dar și cu control și atenție, chiar dacă veneau de la cinci ore de drum și după liturghia arhierescă de dimineața, de la Catedrala „Sf. Nicolae” din Oradea, unde au dat răspunsurile la Hramul Catedralei. Este remarcabilă omogenitatea cu care a sunat corul lor, în condițiile unei acustici cu totul noi pentru ei și pe fondul oboselii. Acesta este meritul lor de se fi putut strânge laolaltă psihic și emoțional, sub mâna autoritară și sensibilă a Maestrului lor, Radu Mureșan, care merită aprecieri superlative.

Bravo seminariștilor orădeni, care au demonstrat încă o dată, așa cum au demonstrat în nenumărate rânduri, că, pe lângă activitatea lor de rugăciune, studiu, formare, voluntariat, a cânta înseamnă a te ruga de două ori!

Viorel BĂDICEANU

Anul II

PĂRINTELE VASILE LUCACIU ȘI MAREA UNIRE

A vorbi lumii întregi într-un limbaj istoric și teologic despre „Leul de la Șişești”, așa cum era numit pr. dr. Vasile Lucaciu, a fost și va rămâne o provocare, atât în ceea ce privește cercetarea istorică, cât și redarea ei. Este parcă din ce în ce mai greu a-l prezenta pe părintele Marii Uniri a românilor de pretutindeni, în fața multor semeni contemporani care, poate din ignoranță sau reacredință, nu vor să-i accepte rolul de mare și liber spirit înnoitor al vremii, dar și de ambasador al românilor în prag de deschidere către întreaga lume. Astfel, când vorbim de Vasile Lucaciu, avem în față portretul unui umil și fidel părinte greco-catolic, lucrător al Bisericii Romei pe pământuri maramureșene și sătmărene, dar și geniul dascălului de limba română de la „Liceul Regesc” din Satu Mare și de la „Liceul de Băieți” din Carei, toate acestea îmbinate cu talentul și carisma de ilustru om politic, deputat al Parlamentului de la București și mare român.

Cu ocazia celei de-a cincea Conferințe Naționale a P.N.R., desfășurate în luna ianuarie 1892 la Sibiu, dr. Ioan Rațiu l-a înlocuit pe președintele Vicențiu Babeș, ca secretar general fiind ales dr. Vasile Lucaciu, în timp ce majoritatea „Comitetului național” a hotărât aplicarea hotărârilor Conferinței din 1877 cu privire la redactarea, prezentarea și răspândirea memorandumului. Pentru această lucrare au fost aleși următorii delegați: dr. Ioan Rațiu, dr. Vasile Lucaciu și George Pop de Băsești, Memorandumul fiind tipărit în limbile română, maghiară și germană și răspândit în peste 5000 de exemplare, atât în țară cât și-n străinătate. Mișcarea memorandistică a dezvoltat conștiința națională română la sfârșitul sec. XIX având un mare răsunet pentru români, marile merit fiind „de a fi mobilizat pentru întâia oară conștiința neamului românesc într-un vijelios protest (...) împotriva unei nedreptăți multisekulare” (Ioan Moș, Scrieri istorice, 1926-1946, Ediție îngrijită de Mihail Dan și Aurel Răduțiu, Dacia, Cluj, 1973, 283).

Ca urmare, o parte din fruntașii mișcării naționale românești din Satu Mare s-au pronunțat pentru înaintarea memorandumului Curții de la Viena, fiind convocată o conferință a celor cinci cercuri electorale din comitatul Satu Mare în perioada dinaintea Conferinței Naționale a P.N.R. din 20-21 ianuarie 1892, în localitatea Seini pentru data de 14 ianuarie 1892.

Respectiva conferință a avut pe ordinea de zi alegerea delegaților la Conferința Națională de la Sibiu și constituirea grupului electoral național din acest comitat, aici luând parte peste 600 de alegători, mai ales din Țara Oașului. Vasile Lucaciu a cerut delegaților care erau desemnați să participe la Conferința Generală de la Sibiu ca să fie de acord cu hotărârile de acolo, recomandând pasivitate față de alegerile parlamentare din Ungaria, din data de 28 ianuarie 1892. În acest timp în Transilvania se petreceau evenimente importante. La 1 Decembrie 1918, are loc Adunarea Națională de la Alba Iulia decretându-se „Unirea Transilvaniei cu România”; se alege un Consiliu Dirigent cu o mare putere executivă, în care este cooptat în lipsă și dr. Vasile Lucaciu, acesta aflându-se în acel moment la Albano – Laziele.

Auzind această veste, „Leul de la Șişești” este cuprins de adânci emoții, realizând că în sfârșit visul și profeția lui de o viață s-au împlinit.

„Suferința n-a fost zadarnică – zicea el – de acum românii ardeleni sunt liberi (...). Acesta e un eveniment care nu se întâmplă adeseori în istoria unui popor. Și cred că toți românii își dau acum seama de importanța marelui eveniment și vor căuta să fie la înălțimea lui (...) trebuie să ne grăbim să ne întoarcem și noi în patrie, pentru ca să putem lua parte la bucuria generală, dar mai cu seamă pentru că ne așteaptă noi misiuni, noi

îndatoriri. Nu e destul că patria s-a unit: ea trebuie consolidată și această consolidare pretinde o muncă tenace și dezinteresată” (Tiron Albani, Leul de la Șişești. De ce s-a prăbușit Monarchia Austro-Ungară, Cercul Ziariștilor de la Oradea, 1936, 199 - 200).

Unirea Transilvaniei cu România întrește procesul de unificare națională a statului român, Unirea cea Mare constituind un act legitim, avangardist care corespundea unor necesități istorice obiective și năzuințelor poporului român. Ea este rezultatul puternicei mișcări revoluționare cu, caracter burghezo-democratic din Transilvania și al luptei pentru unitatea națională a maselor și intelectualității din vechea Românie.

Valeriu Valerian Ioan
Anul I

MISERICORDIAE VULTUS

Prin deschiderea Porții Sfinte la bazilica Sfântul Petru din Roma, cât și prin documentul oficial „Misericordiae vultus” Suveranul Pontif a proclamat solemn Anul Sfânt al Milostivirii în data de 8 decembrie 2015. Această deschidere coincide cu cea de a 50-a aniversare de la încheierea lucrărilor Conciliului Vatican II la 8 decembrie 1965 cu scrisoarea apostolică „*In Spiritu Sancto*” a Sfântului Părinte Paul al VI-lea, deoarece, subliniază Papa Francisc; „Biserica simte necesitatea de a păstra viu acel eveniment. Pentru ea începea atunci un nou parcurs al istoriei sale. Părinții conciliari adunați în Conciliu au perceput de o manieră puternică, asemenea unui adevărat suflu al Spiritului Sfânt, exigența de a vorbi de Dumnezeu mai pe înțelesul oamenilor din timpul lor. Abătute zidurile care de prea multă vreme închiseră Biserica într-o citadelă privilegiată, venise timpul de a vesti Evanghelia într-un mod nou” (nr. 4).

Acest An Sfânt al Milostivirii va fi celebrat în toate diecezele și eparhiile din întreaga lume creștină care se află în comuniune de credință cu Scaunul Apostolic. Păstorii comunităților catolice din lume vor deschide simbolic Poarta Sfântă Anului Milostivirii după data de 8 decembrie 2015.

Papa descrie inițial în „Chipul milostivirii”, trăsăturile distinctive ale milostivirii divine punând această temă în lumina chipului lui Cristos. Milostivirea nu este un cuvânt abstract ci un chip care trebuie recunoscut, contemplat și slujit. Acest document oferă o lectură trinitară (nr. 6-9) și subliniază faptul că Biserica trebuie să fie semn credibil al milostivirii: „Grinda de căpătâi care susține viața Bisericii este milostivirea” (nr. 10).

Motto-ul Anului Sfânt al Milostivirii: „Fiți milostivi precum Tatăl vostru este milostiv” este luat din Evanghelia după sfântul Luca (6,36). Sfântul Părinte subliniază în acest document la nr. 15 că: faptele de milostivire trupească și sufletească vor trebui reluate pentru „a retrezi conștiința noastră, deseori adormită în fața dramei sărăciei, și pentru a intra tot mai mult în inima Evangheliei, unde cei săraci sunt privilegiații milostivirii divine”. Timpul Postului Mare este subliniat de Papa Francisc, deoarece acesta va fi momentul în care vor fi trimiși în toată lumea „Misionarii milostivirii” (nr. 18). Aceștia vor fi preoți care „vor primi autoritatea de a ierta chiar și păcatele a căror dezlegare este rezervată Scaunului Apostolic”. „Semn al solicitudinii materne a Bisericii față de poporul lui Dumnezeu”, explică papa Francisc, ei vor fi față de toți oamenii artizani ai unei întâlniri care să fie încărcată de umanitate, izvor de eliberare și bogată în responsabilitate, pentru a depăși piedicile și a relua viața nouă a Botezului”.

Sfântul Părinte recomandă ca în toate diecezele și eparhiile să fie organizate „misiuni populare” astfel încât preoții misionari ai milostivirii divine să devină „vestitori ai bucuriei iertării”.

La nr. 19 papa se adresează celor care sunt „făcători sau complici” ai corupției, denunțând „rana în putrefacție” subliniind astfel că în acest An Sfânt să aibă loc adevărata convertire: „Acesta este timpul potrivit pentru a schimba viața! Acesta este timpul de a lăsa ca inima să fie atinsă! În

fața răului comis, chiar și a crimelor grave, este momentul de a asculta lacrimile celor nevinovați care au fost jefuiți de bunurile lor, de demnitate, afecțiuni și de însăși viața lor. A rămâne pe calea răului este doar sursă de amăgire și tristețe. Viața adevărată este cu totul altceva. Dumnezeu nu obosește în a întinde mâna. Este mereu dispus să asculte, și eu sunt dispus, asemenea fraților mei episcopi și preoți. E suficient doar a accepta invitația la convertire și a se supune justiției, în timp ce Biserica oferă milostivirea” (nr. 19).

În „Chipul milostivirii” se evidențiază la nr. 20-21 raportul dintre dreptate și milostivire, arătând că nu se oprește la o viziune legalistă ci se urmărește să se ajungă la un parcurs având ca punct terminus iubirea milostivă. „Iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre nu cunoaște hotar”, ne amintește papa la nr. 22 evidențind că indulgența permite ștergerea nu doar a păcatului produs dar și a oricărei urme negative a acestuia în comportament și gândire. Astfel că cel care dobândește indulgența este „abilitat să acționeze mai degrabă cu caritate și să crească în iubire, decât să cadă din nou în păcat”.

Un ultim îndemn al sfântului părinte reliefează milostivirea ca temă creștină comună evreilor și musulmanilor. „Acest an jubiliar trăit în milostivire să favorizeze întâlnirea cu aceste religii și cu celelalte nobile tradiții religioase, să ne facă mai deschiși la dialog pentru a ne cunoaște și înțelege mai bine; să elimine orice formă de închidere și dispreț și să îndepărteze orice formă de violență și discriminare” (nr. 23).

Încheierea Anului Sfânt al Milostivirii va avea loc „în solemnitatea liturgică a lui Isus Cristos, Stăpânul universului, pe 20 noiembrie 2016. În ziua aceea, închizând Poarta Sfântă, vom avea mai întâi de toate simțăminte de grațitudine și mulțumire față de Preasfânta Treime pentru că ne-a acordat acest timp extraordinar de har. Vom încredința viața Bisericii, omenirea întregă și cosmosul necuprins Stăpânirii lui Cristos, ca să-și reverse milostivirea ca roua dimineții pentru o istorie fecundă care trebuie construită prin efortul tuturor în viitorul apropiat” (nr. 5).

Acest an să fie pentru fiecare dintre noi prilej de „a trăi în viața de zi cu zi milostivirea care dintotdeauna Dumnezeu Tatăl o revarsă asupra noastră. În acest jubileu să ne lăsăm surprinși de Dumnezeu. El nu obosește niciodată să ne deschidă inima sa ca să ne repete că ne iubește și că vrea să împartă cu noi viața sa. (...) În acest an jubiliar Biserica să devină ecou al Cuvântului lui Dumnezeu care răsună puternic și convingător ca un cuvânt și gest de iertare, de sprijin, ajutor și iubire. Să nu obosească niciodată în a oferi milostivire și să fie mereu răbdătoare în a dăruia întărire și în a ierta”. Biserica „să se facă voce a fiecărui om și femeie și să repete cu încredere și fără încetare: «Amintește-ți, Doamne, de îndurarea și de milostivirea ta, pentru că ele sunt din veșnicie!» (Ps. 25,6)”.

Cristi NEAGOE

Anul II

ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

Vedem în această pericopă a Sfântului Evanghelist Luca, imaginea unei femei văduve, cu inima sfâșiată de durere, care își petrece singurul ei copil pe un drum fără de întoarcere.

Moartea este o realitate care ne așteaptă pe toți, chiar dacă ne este greu să o acceptăm. Ea nu va mai fi decât o clipire din ochi și Isus ne va întâmpina cu aceleași cuvinte: „Ție îți spun, ridică-te!”. Întotdeauna alaiul morții va încerca să ne taie calea și să ne facă în așa fel încât ochii să ne fie plini de lacrimi. Chiar dacă uneori vom face un pas înspre hăul suferinței, este nevoie să știm că o Mamă îndurerată și plină de lacrimi, ne veghează și un Bun Prieten este și va fi tot timpul lângă noi.

Această minune care a avut loc asupra acestui tânăr din Nain, putem spune că este un act de iubire a lui Cristos față de viață. Isus dorește să ne arate că nici Lui nu Îi place să vadă retezate plantele tinere. Prin această înviere, a tânărului din Evanghelia, Isus s-a pronunțat în favoarea vieții, deoarece El este viața pe care omul trebuie să o aibă, pentru ca după moarte să dobândească viața veșnică, precum găsim în Evanghelia Sfântului Ioan: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe Unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Noi, tinerii din ziua de azi, nu ne mai gândim la cuvântul moarte, deoarece considerăm că pentru noi acest cuvânt nu există, nu credem în el pentru că întotdeauna vom spune: „Sunt tânăr și nu am cum să mă gândesc la moarte, nu pot să accept această moarte”,

dar de fapt este total greșit să spunem acest lucru.

Moartea nu ne va întreba niciodată dacă o vrem sau nu, ci dimpotrivă, va veni atunci când ne vom aștepta mai puțin. De aceea Isus cheamă tinerii de azi să se convertească și să se întoarcă de la păcat la virtute, de la întuneric la lumină, de la cele trecătoare la cele veșnice, de la sclavia satanei la libertatea fiilor lui Dumnezeu. Așadar, tinerii sau bătrâni, să îl lăsăm pe Cristos să se atingă de patul minții și al inimii noastre și El ne va da fericirea vieții. El de mult timp ne caută, pentru că suntem creaturile Lui și ne iubește. Poate că până acum nu L-am cunoscut nu ne-am întâlnit cu El, însă ne putem da seama că uneori în boală, în necaz, în suferință, în moartea celor dragi nouă și, totodată, în bucurii, El caută să ne întâlnească. Dacă Isus ți-a atins inima și viața, dacă te-a mângâiat în suferință și în necazuri, dacă ai simțit măcar un colț al hainei Lui mângâindu-ți existența, dator ești să faci din toate acestea un tezaur pe care să-l păstrezi în inima ta, precum a făcut și Maica Sfântă. De asemenea, mai ești dator să vestești și celorlalți, dacă nu cu vorba, măcar cu viața ta.

Doamne și Stăpânul vieții noastre, Cel ce ai înviat pe fiul văduvei din Nain, milostivește-Te și învie sufletele noastre, cele omorâte de păcat. Spune-le Tu, cu cuvântul Tău cel Dumnezeiesc: „Sculați-vă tinerilor, sculați-vă copiii din drumul morții, din drumul păcatelor și viciilor și veniți, ca în ziua cea mare, să vă întâmpin în viața veșnică”. Amin.

Valentin POP

Anul III

VECERNIE ARHIEREASCĂ ÎN BISERICA SEMINARULUI

Biserica Seminarului a fost din nou gazda unui moment inedit de bucurie marcat prin rugăciune, cu ocazia vizitei în Eparhia noastră a Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Piero Marini, maestrul celebrărilor liturgice pontificale al Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea și al Papei Benedict al XVI-lea, din 1987 până în 1 noiembrie 2007, recent numit de către Papa Francisc, la 1 septembrie 2015, președintele Comisiei speciale pentru liturgie din cadrul Congregației pentru Bisericile Orientale. Astfel, în seara zilei de 12 decembrie seminaristii împreună cu părintele rector au celebrat Vecernia Sfinților Strămoși, în prezența Înaltpreasfințitei Sale și a Preasfințitului Virgil Bercea.

La aceste clipe de comuniune au fost prezenți și părintele Protosincol Olimpiu Todorean, părintele Gavril Buboi Protopop de Oradea, parohul locului părintele Eduard Fischer, părintele spiritual al seminarului Anton Rus, părintele Ovidiu Duma paroh al Catedralei Greco-Catolice din Oradea, părintele Alexandru Dragoș Directorul Liceului Teologic Greco-Catolic din Oradea, părintele Paul Popa responsabil al Biroului Pastoral pentru Laici și Don Luca Lanave, vice-paroh al Catedralei din Cuneo, Italia.

O încărcătură spirituală puternică pentru seminaristii și credincioșii participanți în număr mare, a avut-o și venerarea moaștelor Sf. Gheorghe, protectorul bisericii

Seminarului, ale Sfinților Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan, patronii Seminarului nostru precum și a relicvelor Sfintei Cruci primite de Seminarul nostru de la Înaltpreasfinția Sa Piero Marini în 29 noiembrie 1991, pe când ocupa funcția de ceremonier al Papei Ioan Paul al II-lea.

La finalul slujbei, Înaltpreasfinția Sa Piero a evidențiat însemnătatea profundă a evenimentelor desfășurate în decursul zilei și anume deschiderea Porții Sfinte în Catedrala „Sf. Nicolae” din Oradea cu ocazia inaugurării Anului Jubiliar Milostivirii și celebrarea Înseratului, oficiu care utilizează prin excelență cântul liturgic pentru a preamări Lumina cea Adevărată, pe Isus Cristos. Această succesiune liturgică reprezintă chiar pașii pe care îi facem atunci când ne îndreptăm spre Sfântul Altar. Prima dată deschidem ușa pentru a putea intra în Casa Domnului, aprindem lumina pentru a vedea și apoi Îi cântăm lui Dumnezeu din tot sufletul și din tot cugetul nostru.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru harurile deosebite pe care ni le-a oferit în aceste zile binecuvântate și ne încredințăm cu toții milostivirii Sale divine.

Iustin Giusepe GHIURCA

Anul III

RUGĂCIUNE ÎN FAȚA UNEI BANCNOTE

Niciodată nu se poate prețui banul îndeajuns, căci munca pe care o reprezintă a costat sudoare și sânge.

Banul este de temut, el poate sluji omul sau îl poate distruge.

Bogăția voastră a putrezit și hainele voastre au fost roase de molii. Aurul vostru și argintul au ruginit, iar rugină lor va fi o mărturie împotriva voastră. Iată, plata pe care voi ați reținut-o de la lucrătorii care au secerat ogoarele voastre strigă, iar strigătele secerătorilor au ajuns până la urechile Domnului oștirilor (Iac. 5,2-4).

Vindeți ceea ce aveți și dați de pomană; faceți-vă pungii care nu se învechesc, comoară nepieritoare în ceruri, unde hoțul nu se apropie, nici molia nu o roade. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră (Lc. 12,33-34).

Doamne, privește bancnota aceasta, pe mine mă sperie.
Tu îi cunoști tainele, îi cunoști istoria. Cât de grea este!
Mă impresionează, căci nu vorbește,
Nu va spune niciodată ce ascunde între cutele sale,
Nu va destăinui niciodată câte eforturi și lupte reprezintă.
Este îmbibată de sudoarea omului,
Este pătată de sânge, de deziluzie, de batjocora demnității umane.
Este bogată de toată povara muncii omenești pe care o conține și care-i conferă valoarea.

E grea, mult prea grea, Doamne.
Mă impresionează, mă sperie,
Căci are morți pe conștiință,
Toți bieții amărâți care au murit la datorie, pentru ea...
Pentru a o avea, pentru a o poseda câteva ore,
Pentru a obține de la ea un pic de plăcere, de bucurie, de viață...
Prin câte mâini a trecut, Doamne?
Și câte n-a făcut în drumul ei lung și tăcut?
A oferit trandafiri albi miresei care radia de fericire,
Cu ea s-au plătit bomboanele de la botez, s-a hrănit pruncul cu obrajii trandafirii.
Ea aduce zilnic pâinea pe masa familiei.
Ea a făcut posibil râsul tinerilor și bucuria bătrânilor.
A plătit intervenția salvatoare a medicului,
A dăruit cartea care-l instruește pe băiețelul vagabond,
A îmbrăcat fetița,
Dar a trimis scrisoarea de adio.
A suprimat, în sânul mamei, mugurul vieții.
Cu ea s-a distribuit alcoolul și a făcut bețivi din robii săi.
A proiectat filme interzise copiilor și a imprimat
DVD-urile de zgustătoare.
L-a sedus pe adolescent și a făcut din adult un hoț.
Pentru câteva ore, a cumpărat trupul unei femei.
Ea a plătit arma crimei și scândurile pentru sicriu.

O, Doamne, îți ofer această bancnotă de o sută de lei,
în tainele sale vesele și-n tainele sale dureroase.
Îți mulțumesc pentru toată viața și bucuria pe care a dăruit-o,
Îți cer iertare pentru răul pe care l-a făcut.
Dar mai ales, Doamne, ți-o ofer pentru toată munca omului și pentru toată truda lui al căror simbol este, și care mâine, în sfârșit – monedă inalterabilă – va fi schimbată în Viața Ta veșnică.

Traducere de **Andrei Adam MOTYKA**

Anul III

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Viorel BĂDICEANU, Giusepe GHIURCĂ, Paul MĂRINCEAN, Andrei MOTYKA,

Cristi NEAGOE, Gabriel PINTEA

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,

Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro